

Voda

Stojím mezi dveřmi na prahu a nevím, jestli to opravdu chci. Ptám se těla, co si o tom myslí a jestli ten člověk není moc cizí a že v horách už mu nezdrhnu. Stojím, dýchám do břicha a ptám se těla. To mě naučil jednou jeden kluk, hodila jsem po něm hrnek a od té doby mám na koberci flek od borůvkového čaje. On se vždycky ptal těla, co by si dalo k jídlu. Nebylo to moc poetický, ale bylo to funkční. Měl pokaždé vybráno jako první a tělo jako Adónis. Zmizel docela rychle, ale ten flek nejde dolů ničím.

Chci jet na vodu. Řekne mi tělo. Nejdřív se mi to nezdá, ale pak se rozmyslím. Na vodu se musí jet ve víc lidech. Bude kam zdrhat.

Volá mi máma. Jedu na vodu. Oznámím jí. Bereš bráču. Oznámí na oplátku ona mně.

Volám cizinci. Jedeme na vodu. Beru pár kamarádů a musím vzít bráču.

Aha. Ozve se z druhého konce.

Není to moc poetický, ale je to rozhodně funkční.

Je brzo ráno. Krájím s mámou mrkev, brambory, houby a jinou zeleninu a dávám je s bylinkama, chilli, horkou vodou a solí do termosky. Než se večer vyložíme, polívka se v termosce udělá. Pomalý, táhlý vývar. *A bez energií.* S hysterickým nadšením řve můj neVlastní otec ekolog. S jeho příchodem se v naší domácnosti hodně změnilo. Rozkvetla máma, zahrada a všichni jsme eko, i ti, co nechtějí. Pochybuju, že se mi ta polévka opravdu udělá, a dostávám detailní informace o celém procesu.

V naší rodině se vždycky svačilo. Ať se dělo cokoliv a jelo kamkoliv, svačina byla všudypřítomná a nekonečná. Babička Mařenka all inclusive. V půlce výletu sedla na pařez, zavolala dědu a začala z jeho batohu vytahovat různé druhy jídla, podle toho, co má kdo rád, jak jinak. Vždycky měla pytlík a v něm jedenáct vajíček natvrdo a taky další pytlík se solí smíchanou s pepřem. Tím se začínalo. Pak samozřejmě bílé rohlíky s krávou a se šunkou, meruňky, jablka, koláč. Batoh byl nekonečněj a slastnej. Termosky s čajem slazeným medem a citronem, pro chlapy rum v placatce.

Takhle to znám, takhle to žiju. Říkám si, když balím termosku s polívkou, termosky s čajema, placatku, rohlíky a šunkový šneky s kečupem, který jsem v noci pekla, protože je má brácha rád. Taký mám koláč, řízky a bábovku od mamky. Tři dny na vodě, to sníte. Zabalím jídlo, sebe, bráchu a lodě a můžeme vyrazit. Než dojedeme pro první kamarády, brácha zdělá dva plechy sýrovejch šneků. Dobrý, ségra. Říká, plnou pusou a drobky všude. Aby taky ne, narvala jsem do těch dvou plechů skoro flašku kečupu. Takhle to žijeme, takhle to máme rádi.

Cizinec kouká. Cizinec moc nemluví.

Přešel mě na přechodu a pak se vrátil.

Ahoj. Říká.

Ahoj. Říkám já.

Kam jdeš? Ptá se.

Dát si místo oběda zmrzlinu. Vždycky říkám pravdu.

Můžu tě na ní pozvat? Nedalo se to odmítnout.

Nikdy mě nikdo v Čechách na nic nepozval. Máma tvrdí, že chlapi se mě bojí. Lola tvrdí, že Češi jsou ignorantský lenoši. Juraj tvrdí, že cizinec má výhodnou pozici, protože jsem jako otevřená ranka a je teď snadný na mě zaútočit.

Já tvrdím, že jsem měla hlad. Ta mangová zmrzlina byla výborná a... odvalu, muži, odvalu! Pak už to tak romantický není. Lížeme na tramvajový zastávce a nemáme si co říct, takže já mluvím strašně moc a on vůbec.

Stejně tam stojíme tři čtvrtě hodiny. Ted' sedím v autě a snažím se dělat, že ty drobky z kečupovejch šneků, co jsem já, brácha, vyrobila, v cizincově autě neexistují. Cizinec mlčí a šneka si nedá. Jsou ty lodě v pořádku? Prolomí to konečně. Jasně, co by s nimi bylo? Odpovídám. Já jen, že jsem vzal lepidla a tak, tak jestli je mám brát s sebou.

Překvapí mě, že řekl celé souvětí. To nemusíš, jezdíme s nima pořádkem. Odpovím mu a ignoruju trapnost naší komunikace.

Jsem vděčná, že jsem se zeptala těla a že nejsme někde sami v horském sedle a že je brácha po mně, takže nonstop mluví. Můžu být klidná, protože vím, že takhle bude mluvit celé tři dny. Rozhoduju, že jede s náma na lodi, a zjišťuju, že na randění už jsem stará. Rozbalíme lodě a já vytáhnu svačiny.

Sedím při tom na pařezu.

Voda vůbec neteče. Takže stojíme na místě, i když pádlujeme jako blázni. Brácha má tolik energie, že vystupuje z lodě, táhne nás rychlostí jeden metr v hodině a do ochraptění řve: Nezvratná rychlost!!! Což mě strašně rozesmává.

Cizinec se nesměje. Cizinec pádluje a mlčí.

Po dvou hodinách s bráchou na lodi přemýšlím nad svým dětstvím a nad tím, jak to máma zvládla. Její výchova ve stylu: Chceš si dělat úkoly, nebo jezdit na kole? ovšem zabrala, dneska se tomu v podstatě říká homeschooling. Bratr skáče z lodí a vylézá na ní, řve, skáče ze splavů a ze všeho, z čeho se skákat dá, táhne nás a potápí se, ztratí ručník a strašně ho obrečí. Jsme s bráchou prostě stejný, emoce překypující lidi. Zatímco moje ségra si odmalička sama někde v koutě kreslila tužkou kříže a propracovaný temný hřbitov, já, a teď už i brácha jsme sebou někde mlátili o zem, po někom šplhali a řvali tak, že si ostatní lidi přáli, aby si ta teenagerka (ano, moje máma doted' vypadá na patnáct) ty děti už odvedla.

V naší lodi je strašně moc vody. Dělán, že to nevidím. Brácha na to upozorňuje a vodu vylévá. Cizinec se na mě kouká vyčítavě, ale nic neříká.

Vedle, na lodi mých kamarádů, sedí spořádaně uprostřed Ájina dcera Rozulka. Ráno při snídani se mě zeptala: Co to je nutella? V ruce knížku Velryba od Petra Nikla. Chceš si prolistovat moji oblíbenou knihu? Rozulce je devět let. Rozulka nikdy nejedla nutellu. Rozulka čte Nikla. Ten kontrast je fascinující.

Cizinec uklidní bratra slibem, že mu koupí nový ručník se Spidermanem. Cizinec svůj slib nikdy nesplní a já pak z Vietnamu vezu o pět kilo váhy navíc a do letadla nastupuju omotaná ručníkem s pavoučím mužem, protože do krosen se nám už nevešel.

Slib tedy není pravdivý, ale je funkční.

V té době už sedí cizinec skoro ve vodě. V té lodi je díra. Řekne suše. To není možný. Řeknu já. Rozhodně je tu díra, ségra. Řekne brácha a v kuse vylévá. Koukám se dopředu jako správný háček, pádluju a oba je ignoruju. Zalepím díru jako do komína žvýkačkou. Šikovná. Řekne cizinec a neusměje se.

Na řece jsme skoro sami. Vzduch voní. A jsme blízko zázrakům. Rozlomí se mi pádlo o kameny a spravím ho gumičkou. To mám po mámě, vždycky má na sobě náhodou něco, čím jde to, co se zrovna rozbije, opravit nebo vylepšit. Krátkodobě. Praktická žena.

Opravdu jsi šikovná. Říká cizinec a pořád se nesměje.

Začínám chápat, že se směje, ale jinudy. Ne pusou nebo obličejem. Používá jiný páky a vůbec nepoužívá mimiku. Což je matoucí, ale funkční.

Voda se nerozteče, takže se do kempu, kde máme nachystané věci, vůbec nedostaneme.

Už je tma a dětem je zima. Naštěstí jsem zabalila do barelu jeden spacák. To mám taky po mámě. Vždycky má všechno navíc. Tím je omotáme, než kluci rozdělají oheň. Mají hlad. Mám jen tu termosku s polívkou, takže jim jí dám. Dodělala se, ale trochu jsme s mámou neodhadly to chilli. Zmizí v nich jako nic. Strašně jim chutná. Výjimečný děti, říkám si. Je dobře, že znají hlad. Co budeme dělat? Říkám cizinci. Mám plán. Řekne a zmizí v lese. Usušíme se u ohně a děti usnou na zemi. Měl jsem ho rád. Mumlá brácha ze spaní a jsem si skoro jistá, že myslí ten ručník se Spidermanem.

Po dvou hodinách přijíždí cizinec s dodávkou a v ní máme stany a spacáky a koláče a řízky a meruňky. Neptám se ho, jak se sem

ted' v noci dostal. Kluci postaví stany a odloží do nich děti, my uděláme jídlo. Koukáme do ohně a já se opřu rameny o cizincova kolena.

Rozhodně nechci už nikdy s nikým chodit. Ani žít. Ani mít děti.

Ale cítím, že se mi vzadu na krku ježí chloupky a šimrá mě okolo krční páteře.

Ráno vykopu bráchu ze stanu a balím spacáky. Pak karimatky. A naše oblečení. Najednou se do otevřené předsíňky nakloní cizinec a usmívá se. Mluví!

Jsem v šoku.

Máš obvaz nebo dezinfekci? Osloví mě poprvé v životě jménem. Usmívám se trochu až moc a snažím se ohlídat si obličej, ale ztuhne mi. Nemám. Řeknu s pusou jako po botoxu. Najednou se objeví brácha a z ruky mu crčí krev. Pokousal mě pes, ale prý to nic není. Usmívá se od ucha k uchu a kouká na cizince. Vyběhnu ze stanu a s panickým řevem: Kde je ten pes? Jak se to stalo? Bolí tě to? Co když měl vzteklinu? Okamžitě jedeme do nemocnice! Jak se zastavuje krvácení? Bolí tě to? Kde je ten pes? Určitě měl vzteklinu! Bolí tě to? Běhám okolo něj. Brácha na mě chvíli vykuleně kouká a pak se rozbřečí. Přestanu řvát. Díky. Přesně to jsem nechtěl. Řekne cizinec, otočí se, vezme bráchu a odchází.

Cizinec najde psa. Cizinec vyžaduje psovo osvědčení. Cizinec situaci posoudí a psa shledá nenakaženým. Cizinec sežene obvaz, dezinfekci a ránu vyčistí. Cizinec ránu obváže. Cizinec řvoucího bratra uklidní.

U mě to tak jednoduché nemá. Lítám po kempu a mám hysterii. Jsem naštvaná na majitele psa, který tady pokousal už tři děti a nemá osvědčení, a jsem naštvaná na cizince, že majitele psa nezlikvidoval, ale situaci s ním v klidu řeší.

Cizinec mi koupí nutellu. A bráchovi mrože. Mám pocit, že se v naší rodině začíná orientovat.

Zeptám se Áji, jestli by Rozulka mohla ochutnat nutellu, když máme tak těžký ráno. Ája to zakáže a Rozulka se vůbec nerozbřečí, prostě dál jí ovoce.

Pádlujeme naprázdno, zdravíme Ahóóój, brácha vypouští svojí nezkrotnou energii, i když o hlas už přišel. Víím, že za chvíli se vybije a pak bude hodiny spát. Znáím to a víím, že to přijde brzo. Čím víc se energie stupňuje, tím víc se blíží k totálnímu vyčerpání.

Sama to tak mám doted'.

Kluci pijou pivo a holky si opalují těla. Je krásně a nikomu nevdá, že nikam nedojedeme. Brácha napůl spí v lodi, ve které je teď víc než z poloviny voda. Je nám to jedno. Dojedeme do cíle a cizinec odnese spícího bráchu do auta. Sbalíme lodě a všechno vysušíme a vytřeme hadrama. Letmo se u toho dotkneme zápěstím. Cizinec pak všechny a všechno postupně vyloží.

Moje rodina stojí a přes okno terasy trapně pozoruje cizince, jak rozbaluje a dosušuje na naší zahradě lodě. Že bys konečně nechodila s idiotem? Říká máma. Chci bejt sama. Říkám já. Dej si housku. Její obvyklá odpověď, když nesouhlasí. Zacpat ústa druhého jídlem.

Brácha se probudí až ve dvě odpoledne druhý den.

Já jednou od mámy dostanu domácí jogurty, na kterých je přeškrtnuté cizincovo jméno. Se vzkazem, že slušný, krásný chlapy v rodině nechceme. Je to několik měsíců po tom, co jsme jeli vodu.

Ten den má Juraj premiéru v Lucerně. Ten den u cizince úplnou náhodou poprvé přespím. Ten den tam ty jogurty s přeškrtnutým jménem a vzkazem zapomenu.

Cizinec se do tašky nikdy nepodívá a svůj přeškrtnuté jméno nenajde. Škoda. Mohla jsem si ty tři týdny trapna ušetřit. A ty sis mohl tak o půl roku zkrátit proces čekání.

Rozulka pořád ještě neochutnala nutellu.

Co jsem se naučila na vodě? Netlač řeku. Teče sama.

Někdy pomalu. Ale můj levej prsteníček a plně obsazené srdce (a břicho) jsou důkazem, že do cíle se vždycky dorazí.

Máš ještě zavřené oči

Máš ještě zavřené oči. Oknem prosvítá sluníčko a bílé šaty, které jsem tobě i sobě včera do noci žehlila, se pohupují ve větru. Byla u toho se mnou tvoje máma a moje sestra a celý ženský kruh. Měly jsme na hlavách masky a střídaly jsme si žehličky. Tys pil venku pivo a odpočíval jsi nohu. Nesmíš na ní ještě chodit, ale celý den jsi běhal. Při zametání jsi tvrdil, že se o to koště jenom opíráš.

Ty šaty tam jsou a jde přes ně světlo. Je to moc krásný. Pak všechno plyne strašně rychle.

Najednou stojím v místnosti, která vypadá, jako že je z Itálie. Je tady chladno a starej antickej nábytek. Moje sestra na mně upravuje šaty, který mi ještě dneska v noci došívala. Kvůli tomu slunci v břiše, který má každou prohlídku narvanej žaludeček a šíleně rychle se zvětšuje. Nýva má jemný prsty a vůbec na mě nemluví. Když se na sebe podíváme, obě brečíme. Takže se na sebe nedíváme. Je tu ještě Iva a Lola a tvoje máma a všechny mi nasazují závoj. Buší mi srdce. Ten závoj je ručně vyšívanej podle kreseb mojí sestry, jsou tam věci, který mám ráda. Včela a medvěd, pravda a láska, svobodná a divoká. Všechno je vyšito oboustranným stehem, takže to bude slunci jednou sloužit jako nebesa. Za každou mojí duši je tady vyšitá jedna hvězda. Dagmar mi od tebe přinese dárek. Je to slza a u ní je napsáno: No tak, kotě, co je, jdeš si pro mě?

Směju se a brečím vleže, aby mi slzy netekly dolů. A pak už jsem úplně sama. Stojím a zároveň si pro tebe jdu. Nemluvíme. Máš oči jako dvoubarevný skla do vesmírný galaxie. Všechno se zpomalí.

Chytne se za ruce a procházíme naší rodinou, našimi kamarády, naší svobodou a všemi rituály. Vnímám každou vteřinu a jsem v tobě. Pošeptáš mi, co mi slibuješ, a já to pošeptám tobě. Přijmu tě od boha jako vzácný dar. Vladimír zpívá, že láska JE jako večernice. Padá na nás ptačí zob, protože po rýži ptáčci praskají. Moje sestra omdlí, dovedla mě do cíle. Ještě naposledy jemnými prstama roztáhne závoj po trávě a už jí odnášejí.

Omylem si skoro vezmu tvého brášku. Ale pak se všechno vyjasní.

Rozbijeme talíř a ty mě a slunce bez berlí i ortéz odneseš přes práh, do nového života. Všechny objímám a pozoruju miliardu mikropříběhů. Holky brečej a kluci se opijou. Pak se opijou i holky. Babičky a dědové tančí a nikdo neodejde. Všechny objímám a všichni objímají mě. Ty tančíš a noha se ti zázračně vyléčila. Všichni ti zpívají a seš krásný.

Jdu sama loukou spát a cítím se jako po svatbě.

Ráno se probudím. Máš ještě zavřené oči. Oknem prosvítá sluníčko a bílé šaty už tam nejsou.